

Uchwała nr XXXI/341/09

Rady Miejskiej Kościana

z dnia 27 sierpnia 2009 r.

w sprawie odpowiedzi na skargę

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) Rada Miejska Kościana uchwala, co następuje:

§ 1.1. Rada Miejska Kościana wnosi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu odpowiedź na skargę złożoną przez Pana Stanisława Książyka zam. w Kościanie przy ul. Niemcewicza 10 na uchwałę nr XXXVII/433/05 Rady Miejskiej Kościana z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Kościana ze zmianą wprowadzoną uchwałą nr XL/463/06 Rady Miejskiej Kościana z dnia 26 stycznia 2006 r. z wnioskiem o oddalenie skargi.

2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w ust. 1, stanowi załącznik do uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Burmistrza Miasta Kościana do przekazania skargi wraz z aktami sprawy i niniejszą uchwałą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu.

§ 3. Udziela się pełnomocnictwa procesowego radcy prawnemu – Zofii Łukaszewskiej oraz radcy prawnemu Maciejowi Matuszewskiemu do reprezentowania Rady Miejskiej Kościana w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Poznaniu.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

/-/ Piotr Ruskiewicz

Załącznik do uchwały nr XXXI/341/09
Rady Miejskiej Kościana
z dnia 27 sierpnia 2009 r.

Kościan, dnia 27 sierpnia 2009 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
ul. Ratajczaka 10/12
61 - 815 P o z n a ń

Skarżący: Stanisław Książyk
ul. Niemcewicza 10
64 – 000 Kościan

Organ: Rada Miejska Kościana

Odpowiedź na skargę

wniesioną przez Pana Stanisława Książyka na uchwałę nr XXXVII/433/05 Rady Miejskiej Kościana z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Kościana ze zmianą wprowadzoną uchwałą nr XL/463/06 Rady Miejskiej Kościana z dnia 26 stycznia 2006 r.

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 roku, Nr 142, poz. 1591 z późn. zm), Rada Miejska Kościana wnosi o:

- oddalenie skargi w całości,
- zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania w niniejszej sprawie według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez Pana Stanisława Książyka zam. w Kościanie ul. Niemcewicza 10 skargi na uchwałę nr XXXVII/433/05 Rady Miejskiej Kościana z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Kościana wnosimy o jej oddalenie w całości podnosząc co następuje:

Skarżący Stanisław Książyk zarzuca zaskarżonej uchwale naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach / t.j. Dz.U.05.236.2008 ze zm./ w związku z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym / t.j. Dz.U. 01.142.1591 ze zm./ i § 6 w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20.06.2002 r. w sprawie ‘‘ Zasad techniki prawodawczej ‘’ / Dz.U. 02.100.908 / oraz art. 2 Konstytucji poprzez nałożenie w § 13 ust. 2 pkt 9 (po zmianie uchwały §13 ust. 2 pkt 5) Regulaminu czystości i porządku na terenie miasta Kościana, uchwalonego uchwałą Rady Miejskiej Kościana nr XXXVII/433/05 z dnia 24.11.2005 r. (ze zmianą wprowadzoną uchwałą nr XL/463/06 Rady Miejskiej Kościana z dnia 26 stycznia 2006 r.) na osoby utrzymujące zwierzęta domowe obowiązku niedopuszczania do zakłócania ciszy i spokoju przez te zwierzęta, tj. obowiązku niewykonalnego, trudnego do akceptacji przez społeczeństwo, skutkujące naruszeniem zasady precyzji w redagowaniu przepisów prawnych i zasady demokratycznego państwa prawnego.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego Rada Miejska Kościana zauważa i podnosi, co następuje :

- zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 pkt 6 cyt. ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach rada gminy uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, w którym to regulaminie określa m.in. obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, mające na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku.
- Uchwała nr XXXVII/433/05 Rady Miejskiej Kościana z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta Kościana wraz ze zmianą z dnia 26 stycznia 2006 r. nakładająca w § 13 ust. 2 pkt 5 na osoby utrzymujące zwierzęta domowe obowiązek niedopuszczania do zakłócania

ciszy i spokoju przez te zwierzęta stanowi zatem wypełnienie ustawowego obowiązku nałożonego na radę. Zamieszczone w uchwale regulacje objęte są upoważnieniem ustawowym,

- nie można zgodzić się z twierdzeniami skarżącego, że nałożony zaskarżoną uchwałą obowiązek niedopuszczenia do zakłócenia ciszy i spokoju przez zwierzęta jest niewykonalny, trudny do akceptacji przez społeczeństwo, a nadto, że zapisy zaskarżonej uchwały w tym zakresie są mało precyzyjne albowiem:

a/ nałożony przez ustawodawcę w art. 4 ust. 2 pkt 6 cyt. ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach obowiązek uchwalenia regulaminu czystości i porządku zdaniem organu obejmuje w swej delegacji upoważnienie, a nawet obowiązek umieszczenia w w/w regulaminie czystości i porządku na terenie gminy regulacji dot. zapewnienia podjęcia przez posiadaczy zwierząt tego rodzaju działań, by zwierzęta te swym zachowaniem nie zakłócały spokoju i ciszy. Zakłócenie ciszy i spokoju mieści się bowiem w szeroko rozumianym pojęciu „porządku”. Obejmuje ono bowiem nie tylko ład i czystość, ale także i zachowanie ciszy oraz spokoju na terenie objętym daną regulacją, a zatem ochronę ludzi przed uciążliwością zwierząt.

Odnosnie zaś niewykonalności tego obowiązku, to nie można zgodzić się z twierdzeniami skarżącego, że obowiązek ten jest niewykonalny albowiem nie każde nawet głośne zachowanie się psa czy też innego zwierzęcia uznać należy za zakłócenie ciszy, ale tylko takie które, w danych warunkach i okolicznościach uznać należy za odbiegające od przyjętej normy, a które jest w danych warunkach i okolicznościach uciążliwe dla nieokreślonej liczby osób. A zatem sporadyczne nawet głośne zachowanie się psa czy też innego zwierzęcia, które mieści się w co najmniej zwyczajowo przyjętej normie uznać nie można za zakłócenie ciszy i spokoju, a tylko takie które jest odczuwalne jako uciążliwe dla nieokreślonej liczby ludzi.

Organ podejmując zaskarżoną uchwałę nałożył obowiązek określonego zachowania na posiadaczy zwierząt, a nie na same zwierzęta, co usiłuje zasugerować skarżący podnosząc, że np. szczekanie psów jest ich naturalnym zachowaniem, czemu oczywiście nikt nigdy nie zaprzecza. To od posiadaczy zwierząt, a nie od konkretnego zwierzęcia organ podejmując w/w uchwałę „zażądał” określonego zachowania w stosunku do tych zwierząt, tak aby zachowanie tych zwierząt, przy założeniu ich naturalnego zachowania, nie stało w jaskrawej sprzeczności z oczekiwaniami osób nie

będących posiadaczami zwierząt oraz by zachowanie tych zwierząt nie naruszało zasad współżycia społecznego,

b/ trudno zgodzić się z zarzutem skarżącego, że zapis zaskarżonej uchwały jest trudny do akceptacji przez społeczeństwo. Każdy bowiem nakładany na obywatela obowiązek, a w szczególności ten, który zobowiązuje go do określonego zachowania bądź zaniechania określonych zachowań jest trudny do akceptacji. Argument ten jednak nie może być zdaniem organu podstawą do unikania regulacji „niewygodnych” bądź trudnoakceptowalnych sfer życia mieszkańców gminy. Gmina nie może unikać tych regulacji i to niezależnie czy czyni to w wykonaniu konkretnej delegacji ustawowej czy też z własnej inicjatywy, tylko i wyłącznie dlatego, że bliżej nieokreślona część jej mieszkańców będzie miała trudności z akceptacją w/w uchwał.

Nałożenie zaskarżoną uchwałą określonego zachowania przez właścicieli zwierząt ma na celu „uchronienie” tej części mieszkańców gminy nie posiadających zwierząt, a także i tych mieszkańców gminy posiadających zwierzęta, przed postępowaniem i zachowaniem tej części mieszkańców i nie tylko mieszkańców gminy, którzy nie zważając na normy współżycia społecznego poprzez brak nadzoru nad posiadanymi zwierzętami oraz poprzez niepodjęcie odpowiednich działań zmierzających do zapobieżenia takiego zachowania posiadanych zwierząt, które w danym miejscu i okolicznościach zgodnie z przyjętymi normami nawet też zwyczajowymi odczuwalne są przez nieokreśloną liczbę osób jako uciążliwe,

c/ stawiany zaskarżonej uchwale zarzut jej nieprecyzyjności zdaniem organu również nie może się ostać, albowiem pewnej regulacji życia społecznego nie można skasifikować, skodyfikować czy też szczegółowo zapisać. Tak jest właśnie w tym przypadku. Każdej normie, a właściwie prawie każdej normie prawnej stanowionej przez uprawniony do tego organ, można zarzucić jej niedookreśloność bądź brak jej szczegółowości czy też precyzyjności. Taką zasadę przyjął skarżący. Nie podnosi on jednak, na czym jego zdaniem ta nieprecyzyjność i brak szczegółowości miałyby polegać. Z wywodów zawartych w skardze skarżącego nie wynika bowiem, by skarżący miał jakiegokolwiek trudności w rozumieniu zaskarżonej uchwały.

Cała skarga sformułowana przez skarżącego wskazuje i dowodzi coś wręcz przeciwnego. To właśnie w skardze skarżący zarzuca jej niewykonalność i brak jej społecznej akceptacji. Trudno zaś zarzucać normie prawnej jej niewykonalność i

społeczną nieakceptowalność mając co najmniej wątpliwości co do rozumienia danego aktu prawnego, bądź uznając, że dany akt prawny jest niejasny, niezrozumiały czy też nieprecyzyjny.

Skarżący doskonale, zdaniem organu wie o jakie zachowania organowi „chodziło” wydając zaskarżoną uchwałę, bo przeciwko tym zachowaniom skarżąc zapisy teże uchwały protestuje składając do sądu stosowną skargę. Nie jest zatem tak, jak to podnosi w skardze skarżący, by zaskarżona uchwała chociaż nie określała w sposób szczegółowy sposobu zachowania się przez jej adresatów - była dla posiadaczy zwierząt niezrozumiała.

Mając na uwadze powyższe w związku z tym, że zarzuty sformułowane przez skarżącego Pana Stanisława Książyka nie wskazują na naruszenie przez zaskarżoną uchwałę prawa, skarga ta winna być w całości oddalona jako pozbawiona podstaw prawnych, a skarżący winien być obciążony kosztami postępowania w niniejszej sprawie z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Przewodniczący Rady

/-/ Piotr Ruskiewicz